

[Aksel Møller.]

og det er jo stabiliteten, som har interesse- ret det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard så stærkt i alt, hvad han har sagt, og som, det indrømmer jeg, er et af de alvorligste, måske det aller alvorligste spørgsmål i vort folkestyres nuværende situation. Jeg tror, det ville tjene stabiliteten i dansk politik, om det radikale venstre — og her er det naturligvis udelukkende dette parti, det drejer sig om, ikke det kommunistiske parti, for det radikale venstres udgangspunkt og målsætning er jo, indrømmer jeg, en ganske anden end kommunisternes — om det radikale venstre ud af disse valgtal ville lære sig en fordrageligere tone overfor partier, der har valgt at gøre, hvad de kan, for at opfylde Atlantpagtens formål.

Nå, der er da forøvrigt også andre, der kan glæde sig over dette resultat. Det socialdemokratiske parti har jo heraf kunnet se, at det ikke behøver at nære nogen synderlig frygt for, hvad valgdagen kan bringe, hverken fra dets højre eller venstre side, på grund af partiets Atlantpagtpolitik. Mon det derfor dog ikke har været forgæves, at den højtærede statsminister som oppositionsleder har vist så megen omtanke, som han viste i tiden fra april — ja, måske skal vi helt tilbage til den dag, da han tog stilling til det danske kommando i Tyskland i begyndelsen af året lige efter grundlovsforliget den 8. januar — og helt frem til den septemberdag, da valgafgørelsen faldt, og vi kan såmænd tage talen med forleden dag, åbningstalen. Selvfølgelig er det den højtærede statsministers ret „at tænke sig om“, men hvis jeg må sige, hvad det ærede medlem hr. Erik Eriksen sagde til den højtærede statsminister på en lidt anden måde: Var der egentlig nogen grund for den højtærede statsminister til at tænke højt? Man må ikke glemme, at denne højtænkning har gjort en risiko effektiv, en risiko for, at der i udlandet rejses tvivl om Danmarks hjertes indstilling til Atlantpagten.

Jeg har prøvet på i den højtærede stats-

ministers replik at finde en baggrund for denne eftertænksomhed fra april og frem til september. Jeg kan naturligvis nok se, at den højtærede statsminister gentager en række argumenter, han har været inde på tidligere, om Norge og om det folkelige og det suverænitetsmæssige synspunkt, argumenter, som vi kunne have drøftet i lutter fordragelighed på samme måde, som vi har drøftet så mange andre ting. Men går man i dybden i den højtærede statsministers tale, så finder man en begrundelse for dette standpunkt, og det er den modsatte begrundelse af den, den højtærede statsminister selv ville se i det. Grunden er den, at den daværende regering blev siddende trods den socialdemokratiske undsigelse. Det er så nogenlunde ordene. Jeg beklager, at det er mig komplet umuligt at finde anden mening i det, den højtærede statsminister har sagt herom.

Jeg vil gerne her gøre den indskudte bemærkning, at det er ikke rigtigt, at den forrige regerings forbliven fra 1. juni og fremover var betinget af, at den ikke i sommerens løb rejste forsvars- og udenrigspolitiske spørgsmål, som der var tvivl om. Det er ikke rigtigt!. (*Udenrigsministeren* [H. C. Hansen]: Jo, det er rigtigt!). Den højtærede udenrigsminister bør foreløbig overlade til mig at forklare, hvad jeg mener er rigtigt. Den daværende regering sad på almindelige parlamentariske vilkår. Det vil sige, at var der opstået noget problem, nogen ønskede drøftet med rigsdagen, måtte rigsdagen indkaldes, og så måtte afgørelsen træffes i rigsdagen. Men der var jo kun eet udenrigspolitisk problem, der i den tid overhovedet havde skygge af mulighed for at blive aktuelt og skulle løses, og det var et spørgsmål, som man måtte gå ud fra ville kunne løses på grundlag af tidligere fremsatte socialdemokratiske udtalelser, nemlig spørgsmålet om stationering. Da den højtærede statsminister imidlertid holdt sin kongrestale, faldt jo muligheden for overhovedet at drøfte denne sag bort, for så savnedes den indrepolitiske